

[N. Chr. Christensen.]

milieshuse kan indrettes lejligheder for nære slægtninge, vil virke i den retning, at der bliver flere boliger, end der har været tidligere.

Vi hilser det ligeledes som et fremskridt, at der er foreslået lempelser med hensyn til tjenesteboliger, således at de, der må fraflytte tjenesteboliger — hvad enten det nu er enker eller pensionister —, får mulighed for at få lejlighed i andre byer end den by, de hidtil har opholdt sig i, hvis det viser sig, at de ikke på almindelig vis kan få lejlighed dér.

Ikke mindre glade er vi for, at der er sket en lempelse — ja, jeg vil hellere kalde det en klargørelse — af det afsnit, der omhandler arbejder- og funktionærboliger. Deri ligger jo en erkendelse af, at det er vanskeligt at få den fornødne arbejdskraft, fordi man ikke kan tilbyde den arbejdssøgende en lejlighed ved virksomheden. Hvor disse virksomheder disponerer over ejendomme eller lejligheder, som er bestemt for arbejdere og funktionærer, får man nu den fulde dispositionsret over boligerne, således at det bliver virksomhedsindehaveren, der får retten til at udnytte disse boliger efter deres formål. Det har ikke hidtil været tilfældet; i hvert fald har det været underlagt et skøn, og det har været i høj grad uheldigt.

Stedbørnene indenfor boligplanlægningen er stadig de enlige ægtepar og de unge, der ønsker at gifte sig. De er efter den nugældende lov dårligt stillet — for ikke at bruge et endnu skarpere udtryk. Deres skæbne, hvad lejlighed angår, beror på boligplanlægningens menneskelige forståelse af deres forhold. Vi havde ønsket, at en vis procentdel af lejlighederne blev afgivet til denne kategori af lejlighedssøgende, men det har ikke været muligt at få dette indført i loven; derimod er der i betænkningen en henvisning til, at man også skal tage hensyn til de enlige ægtepar og de unge. Jeg håber, at dette må blive fortolket på den måde, at unge, der gifter sig, ikke — således som det ofte er tilfældet nu — skal gå og vente i årevis, inden de kan få en lejlighed.

Sluttelig vil jeg lige nævne, at der nu er åbnet adgang til at opsig ubehagelige lejere i tofamilieshuse. Som udvalgets ærede ordfører var inde på, er forholdet i øjeblikket det, at man ikke kan komme af med sådanne lejere, selv om det viser sig, at de næsten har gjort forholdene utålelige for ejeren. Nu åbnes der imidlertid adgang her til, men samtidig er det naturligvis gjort gældende og indsat i betænkningen, at ejeren skal leje lejligheden ud igen. Men

betænkningen giver videre udtryk for, at ejeren selv kan komme med en lejer, når blot han opfylder betingelserne for at få anvist lejlighed. Så må kommunalbestyrelsen eller boligplanlægningen også godkende en sådan lejer. Vi hilser dette med tilfredshed, og vi tror, at det mange steder, hvor forholdene ikke har været gode, nu vil give mulighed for en ændring i de bestående forhold.

Man kan sige, at de lempelser, der er gennemført i boligplanloven, ikke er store. Mange vil finde, at de ikke er store nok, men de er dog udtryk for et skridt i den rigtige retning.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at vi håber, at den saglighed, der har præget forhandlingen om disse ændringer og resultatet af disse forhandlinger, skal fortsætte, så der kan nås videre med hensyn til lempelser i restriktionerne, når lejeloven genfremsættes i oktober måned.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne tiltræde udvalgets indstilling.

Thestrup: Jeg kan på mit partis vegne anbefale såvel forslaget til lov om boligplanlægning som forlængelse af lejeloven. Der er dels i bemærkningerne, dels af udvalgets ærede ordfører gjort så udførligt rede for ændringerne, ikke alene i forhold til den nuværende lovgivning, men også i forhold til det af den højtærede boligminister i december 1948 fremsatte lovforslag, at det kun ville være at spille dette høje tings tid, hvis jeg ville gå nærmere ind på disse spørgsmål. Fra vor side lægger vi særlig vægt på de lempelser, der er kommet med hensyn til tofamilieshuse, hvor ejeren bebor den ene lejlighed. Det er vigtigt, at der ikke lægges denne beboelsesform for mange hindringer i vejen.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på selve det i december 1948 fremsatte lovforslag. Vi har ikke ændret vort standpunkt i denne sag, og vi ser med beklagelse på, at der skal gå endnu et stykke tid, inden rimelige og nødvendige ændringer gennemføres, navnlig tilladelse til en forhøjelse af visse huslejer. Vi har den opfattelse, at udviklingen vil give os ret i vort syn på dette spørgsmål, og vi vil håbe, at en udsættelse af spørgsmålet til efteråret vil bevirke, at man fra flere sider end nu vil give tilslutning til vort synspunkt.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne tilsige lovforslagene en hurtig og velvillig behandling.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det lykkedes ikke at bringe behandlingen af det forelagte lov-